

Michaela Fišarová

Nikolina cesta

ALBATROS

Michaela Fišarová

Nikolina cesta

Michaela Fišarová

Ilustrovala Jana Štěpánová

Nikolina cesta

Albatros

© Michaela Fišarová, 2012
Illustrations © Jana Štěpánová, 2012

ISBN 978-80-00-02935-1

*Tato knížka je věnována všem holčkám a klukům,
kteří mají hezké dětství.*

Napsala jsem ji, aby si toho všeho vážili.

*Aby poznali, že mít milující rodiče není taková
samozřejmost, jak se možná někdy zdá.*

*A taky je věnována všem holčkám a klukům,
kteří to v dětství nemají lehké.*

Aby věděli, že je tu vždy cesta něco změnit.

Aby věděli, že nejsou na světě sami.

Vánoční výstava

Ráno ke mně bráška potichu vleze do postele a začne mi foukat do vlasů.

„Niki, vstávej,“ šeptá. „Vstávej, ať nepříjdu pozdě do školky!“ poplácává mě svou malou ručkou po tváři.

„Martínku, ještě ne, ještě je strašně brzo! Zalez zpátky do postele a spi!“ mrmlám a zachumlávám se pod deku. Je zima.

„Niki, né, není vůbec žádný brzo, já už nespím dlouho. Dneska je ve školce nadělení. Máte taky ve škole nadělení?“

„Cože? Jaký nadělení? Co to zase plácáš?“ povzdychnu si. „Jdeme se školou na výstavu vánočních stromečků. Nadělím ti já, pěkných pár na zadek, jestli mě ještě chvilku nenecháš spát!“ a házím po něm polštář.

„Budík zvoní za dvacet minut, dobrou!“ Převalím se ke zdi.

Slyším jeho malé bosý nožičky, jak cupitají zpátky do postýlky. Usnout už nemůžu. Po pár minutách se otáčím.

„Jaký nadělení?“ ptám se.

Nadšeně se posadí na postel.

„Ježíškovo. Přinese nám do školky kostky a vlaky třeba a takový různý věci pro nás. Paní učitelka říkala, že dneska

po svačince se na to podíváme. Pomáhal jsem to včera paní učitelce dávat ke stromečku, co tam máme, protože to Ježíšek nechal omylem v šatně.“

„Ty popleto jeden, ty myslíš nadělování, ne nadělení! Víš, co je to nadělení? To je třeba... když se něco stane. Když mi zvrhneš kelímek s hnusnou vodou, co si v ní mácháš štětec od temper, na batoh do školy!“

„No, to bylo nadělení, vid', Niki? Jak to nateklo dovnitř a já ti to tenkrát úplně zapomněl říct,“ kouše se do rtu a kulí na mě ty své nádherný modré oči.

„Tak vy dneska ve školce rozbalujete dárky?“ ptám se ho.

„Hm. Prý tam ale zůstanou v herně. To je škoda, vid', Niki? Kdybych si to tak mohl vzít domů!“

„To nemůžeš, když je to i pro ostatní děti.“

„Já vim. Nesmím to propásnout, vstávej už!“ tahá mi dolů z postele peřinu.

Doma nikdo není. Máma včera říkala, že mi peníze na výstavu nechá v kuchyni na stole. Asi zase zapomněla, co se dá dělat.

Cestou do školky počítáme červený auta. Platí jen to, který jede. Ty, co stojí, se nepočítají. Martínek jich má víc.

„Vyzvedneš mě, Niki, dneska ze školky ty?“ ptá se.

Přikývnu.

„A brzo, vid'? Včera jsem šel s mámou až poslední. Ale zase to bylo dobrý. Víš, proč to totiž bylo dobrý? Mohl jsem okukovat ty zabalený dárky, který jsem nosil z šatny.“

„Pojď, ukážu ti to,“ táhne mě za ruku ze šatničky. Nakuju do jídelny, kde je spousta malých stolečků a židliček a veliký rozsvícený vánoční stromek.

„Jsou tam,“ šeptá tajemně a ukazuje na zabalený krabíčky pod ním. Zamává mi a vběhne do třídy.

Tolik bych chtěla být zase malá a chodit do školky!

Mám ještě dost času, sraz před školou je až za čtvrt hodiny. Courám se pomalu ulicí a pak mě napadne, že se stavím pro Hedviku. Alespoň ji budu moct poprosit o těch třicet korun, co máme mít dneska na výstavu.

Zvoním dole na zvonek.

„Pojď nahoru, viděla jsem tě z okna.“

Hedvika stojí ve dveřích ještě v noční košili.

„Mně se dneska tak nechtělo z postele! Pojď dál, rychle na sebe něco hodím.“

Strká mě do obývacího pokoje.

To je krása! U okna stojí nádherný stromek s dřevěnými a slaměnými ozdobami, na stole je červeno-zlatý adventní věnec se čtyřmi ohořelými svíčkami, u stropu visí jmelí a na oknech jsou nalepení andílci a sněhový vločky z papíru. Jen si povzdychnu.

„Dobrý, jdem,“ ozve se z předsíně.

„Jé, Hedo, já zapomněla doma ty peníze,“ vymlouvám se. „Mohla bys mi něco půjčit?“

„V poho, mám stovku, neboj,“ souká se do kozaček.

Míříme ke škole, už tam postává hlouček dětí.

„Nevíte, jak je ta výstava daleko?“ ptá se Jirka Novák.

„Jede se tam něčím, nebo jdeme pěšky?“

„Jdeme pěknou procházkou, tak neboj, užiješ si,“ směje se Kryštof Vacek.

Minutu před osmou přichází i naše třídní. Vlečeme se za ní parkem, začíná sněžit. Je to takový ten mokrý sníh, co se

rozpouští na bundách a kapucách a na zemi je z něho břečka. Cesta trvá docela dlouho. Před vchodem je narváno. Postává tam spousta jiných škol. Na výstavu pouštějí postupně, prý abychom se tam neušlapali.

Po deseti minutách strávených venku na chodníku se konečně dostáváme dovnitř do tepla.

V první místnosti jsou na stromcích ozdoby z krajek a koralů. Ty jsou nádherný! Takový stříbrnošedý letadýlko měla kdysi na stromečku moje babička! Už dávno bych to zapomněla, ale najednou si dokážu vybavit i vůni jejího pokoje. Je to zvláštní.

„Pohni se, krásko!“ tlačí do mě zezadu Jirka Novák, kterýho to moc nezajímá.

A nezajímá to ani ostatní kluky.

„Rychle ven, Petřane, ať už to přestane!“ pokřikuje na Petra Kadlece Filip Sadílek a řehtá se. Občas je s ním docela sranda.

Kluci mě strhnou s sebou a běžíme k východu, z ostatních nás doběhne akorát Hedvika.

„Co blbnete, vy si to neprohlídnete?“ ptá se překvapeně.

„My se tady dost nudíme, Lásková, a tvou kamarádku bereme s sebou na čerstvej vzduch,“ říká jí Sádá. „Ale jestli máš něco výrazně proti, můžeš si ji zase odvést. A nebo se přidej, míříme do parku.“

Hedvika zaváhá a podívá se po mně. Já pokrčím rameny.

„Stejně tam, Hedo, není skoro nic vidět.“

„Jenže já za to nic zaplatila za obě šedesát korun!“

Trochu se zastydím. Je mi trapný, že to říká před klukama, ale zdá se, že těm je to úplně fuk.

„Holky, pojďte s náma, netrhejte partu, v parčíku to bude lepší!“

„Fajn, ale laskavě si odpusťte tu Láskovou!“ říká Hedvika a přidává se k nám.

Jmenuje se Lávková. Hedvika Lávková. Ale kdysi si to jeden učitel na supl špatně přečetl v třídnici a namísto Lávková jí řekl Lásková. A od té doby to Hedě zůstalo. A čím víc jí to vadí, tím častěji to kluci samozřejmě používají.

Zamíříme ven, ale když pak vejdemo do poslední místnosti, ve které to nádherně zavoní nazdobenýma perníčkama, co jsou navěšený na třech vánočních stromcích, změní naši kluci na výstavu trochu názor.

„No, tak to je hustý! To teda dobře voní! Něco bych pojed,“ konstatuje Petr.

„Si dej,“ pobízejí ho kluci.

„O co, že to nedáš!“ hecuje ho Jirka.

Petr nepozorovaně utrhne jeden z perníčků, narve ho do pusy a směje se tak, že prská drobky na všechny strany.

„Pánové, lepší jsem nejedl! Zdobený perníček s prachovou příchutí! A kdo není totální posera, tak do toho jde taky!“

Ukáže se, že nikdo z kluků posera není.

„Holčičky si neutrhnou?“ ptá se Filip Sadílek.

„Asi se bojejí zlý baby, co si je vykrmí, upeče a sní, když budou loupat perníček,“ dodává Jirka Novák.

Bojíme se, ale Sádďa nám dobrůtky gentlemansky utrhne a nabídne. Je blbý si nevzít, když už jsme tam s nima a nabízej. Perníčky jsou fakticky výborný.

„Pohněte sebou, než přijdou další školy, už je slyším!“ volá od dveří Kryštof Vacek.

„Kluci, neblbněte! Já se bojím, z toho bude pěcknej průvih!“ šeptá Hedvika.

Na stromcích už kromě utrhaných nití skoro nic nevisí.

„Zdrháme, už jdou!“ křičí Petr.

Dereme se ven, smějeme se a vrážíme jeden do druhého.

„Radši počkáme na ostatní až na kraji parku a budem kdyžtak tvrdit, že jsme na žádnou výstavu nešli,“ vymýšlí Jirka Novák.

„A jak to asi budeš tvrdit, když nám učitelka u vstupu dávala lístky a viděla, že jdeme dovnitř?“ ptá se Filip Sadílek.

„Ledaže bysme řekli, že Kadlecovi bylo blbě, a tak jsme museli rychle ven,“ konstatuje Kryštof Vacek a oprašuje si drobky z trika.

„Blbě z těch sežranejch perníčků,“ tlemí se Sadílek.

Jenže nikdo se nás na nic neptá. Učitelka vybíhá z výstavy a křičí do parku.

„Kde jste? Okamžitě, ale okamžitě se ke mně dostaví zbytek 9.A!“

Nemá moc smysl dělat, že to neslyšíme, a tak vylézáme z křoví. Její jekot nabírá čím dál víc na síle a pak se jí hlas najednou zlomí a začíná brečet. Je mi jí strašně líto. Nesnáším, když někdo brečí. Máma brečí dost často, to se pak schovávám pod peřinu a přeju si, ať už přestane.

„Vždyť to byla jen taková sranda,“ volá Petr Kadlec, ale cítí, že jsme to fakt přepískli.

Taková švanda to totiž zase není.

Cestou zpět vůbec nemluvíme, ani třídní, ani my.

Přestalo sněžit.

=====

Do školy přijíždí vedoucí výstavy a má dojednanou schůzku s naším ředitelem. Je z toho parádní průšvih. Nás šest musí do ředitelny na kobereček a není nám tam teda už vůbec do smíchu.

„Co vás to vůbec napadlo? Taková ostuda! Víte, jak teď bude naše škola před lidmi vypadat? Budou si myslet, že tady máme místo žáků zoologickou zahradu! A i ta zvířata by se možná chovala lépe! Buďte rádi,“ říká nám ředitel, „že se to nakonec obešlo jen s ředitelskými důtkami. Mohlo to dopadnout i daleko hůř!“

Rádi sice moc nejsme, ale co se dá dělat. Nejhuř z nás je na tom Hedvika, protože vždycky měla docela dobrý známky a chtěla by na gympl. Má strach, že jí to třídní napíše do posudku a ona se tam kvůli tomu nedostane. Vlastně je v tom tak trošku nevinně.

Kluci se na chodbě dohadují, kdo to vlastně celý vymyslel.

„Kluci, nehádejte se,“ říká Hedvika. „Můžeme za to úplně všichni, tak si tady teď nebudeme dokazovat, kdo za to může víc a kdo méně.“

Hedvika je úžasná!

„Nejvíc je mi stejně líto naší třídní, všimli jste si, jak v tom parku vypadala?“ ptám se ostatních. „Bylo mi jí fakt líto!“

„To neřeším, nemá dělat úču, když na to nestačí,“ prohláší Jirka Novák.

Ale je vidět, že tak úplně jedno mu to taky není. Nakonec se domluvíme, že se jí půjdeme společně omluvit.

Heda jí udělá na aranžování krásný vánoční věnec na dveře a kluci navrhnou, aby ho nazdobila perníčkama. Ale tu radost jim neudělá. A i přes všechny ty silný řeči, co vedou,

jí koupí nádhernou obrovskou vánoční hvězdu. A já jí k tomu napíšu omluvnou básničku, o který Hedvika tvrdí, že je naprosto super. Kluci se sice pošklebují, ale myslím, že se jim taky docela líbí, protože nachytám Filipa Sadílka, jak si ji předtím, než ji třídní dáme, opisuje na kus papíru. Když mě vidí, rychle ji schová do kapsy a dělá jakoby nic.

Naše vzpurná šestice,
omlouvá se velice!
Vůní perníčků unést jsme se nechali,
obrovskou chuť na ně v muzeu dostali.

(Filip říká, že tady jsem měla napsat „a tak jsme je sežrali“)

Moc nás to teď mrzí,
nechtěli jsme být tak drzí.
Víme, že tato báseň nestačí,
vše bychom vrátili nejradši.
Naši chybu pak napravili
a perníčky zpět navěsili.
Jenže čas nevrátíme zpět,
Tak omlouváme se vám teď.

Trochu se za ní bojíme zajít a dárek jí předat, ale pak jsme moc rádi, že jsme to dokázali, protože je vidět, že má velikou radost a snad nám i trochu odpouští. A vím jistě, že bude mít klidnější Vánoce!

=====

A když pak končí škola a další den mají přijít vánoční prázdniny, je mi docela smutno. Ani se mi nechce být doma, raději bych byla někde úplně jinde, třeba i chodila do školy. Dokonce i přes všechny ty průšvihy, co děláme... Chtěla bych prostě někam patřit, někam, kde budu ráda, kde se nebudu bát všeho, co přijde, kde se budu těšit na Vánoce. Někam, kde bude vonět cukroví a rozsvícený ozdobený stromeček bude zářit do všech stran.

Vánoce, zní to tak hezky, vznešeně, tajemně. Je to slovíčko, který by asi nemělo vzbuzovat strach.

Strach z toho, že bude člověk o Vánocích doma.